

potrebné skúmať aktívnu legitímáciu žalobkyne a to tak podľa § 21 ods. 2 O. s. p. ako aj z hľadiska správy majetku štátu.

Okresný súd Humenné (v poradí druhým) rozsudkom z 20. mája 2002 č. k. 11 C 2747/99 – 220 žalobu zamietol a žalobkyni (Slovenskej republike – L., š. p.) uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 838 541 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Nestotožnil sa s názorom žalobkyne, podľa ktorého predmetné nehnuteľnosti prešli na štát postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb., keď v pozemkových knihách bola urobená iba poznámka zamýšľaného prevzatia, pričom rozhodnutie o prevzatí samotnom vydané nikdy nebolo. Poukázal na to, že inštitút poznámky zamýšľaného prevzatia nie je v tomto zákone zvlášť upravený, naopak zákon priamo (§ 14 ods. 3) odkazuje na náhradový zákon. Podľa jeho názoru z týchto zákonov a vykonávacích predpisov vyplýva, že samotným vyslovením záboru, ani rozhodnutím o zamýšľanom prevzatí sa právne postavenie vlastníka dotknutých nehnuteľností meniť nemôže. Od poznámky zamýšľaného prevzatia beží prekluzívna lehota 30 dní, po ktorej márnym uplynutí sa už nemožno domáhať uznania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam voči štátu, podmienkou nadobudnutia vlastníctva k zabraným, t. j. do záboru pojatým nehnuteľnostiam štátom síce bola poznámka zamýšľaného prevzatia, ktorá však bola len poznámkou a ničím iným a táto vlastnícke právo sama osebe nemenila. Samotné prevzatie znamenalo vklad vlastníckeho práva pre štát do pozemkovej knihy, pričom k vkladu sa vyžadovala tzv. vkladná listina, ktorou v prípade prevzatia zabraných nehnuteľností štátom podľa predpisov o pozemkovej reforme bol tzv. výrok správneho úradu, ktorý je súdne vykonateľný. Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. z predpokladov vzniku vlastníctva štátu k zabraným nehnuteľnostiam vyžadoval úradné rozhodnutie, nie pozemkového úradu, ale príslušného ministerstva poľnohospodárstva. Potom z hľadiska prechodu vlastníckeho práva na štát je rozhodujúce to, či bolo vydané správne rozhodnutie o prevzatí a či nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Takéto rozhodnutie žalobkyňa nepredložila a tým neuniesla dôkaznú povinnosť. Súčasne vyslovil pochybnosť o danosti aktívnej legitímácie na strane žalobkyne (štátna organizácia lesného hospodárstva zastupuje štát a neznámych vlastníkov len vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastník nie je známy). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Prešove (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom z 30. júna 2003 sp. zn. 4 Co 543/02 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, žalobkyni (Slovenskej

republiky – L., š. p.) uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania 451 746,10 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a pripustil dovolanie na otázky, či poznámka zamýšľaného prevodu je dôvodom pre vznik vlastníctva štátu (súdna aj právnická prax nedáva priestor pre jednoznačný záver), či fyzické prevzatie nahrádza rozhodnutie príslušného správneho orgánu o odovzdaní veci do vlastníctva a či si mohla za predpokladu dobromyseľnosti žalobkyňa započítať držbu pred 31. 12. 1992 (odvolací súd na to odpovedal záporne). Uviedol, že podľa zákona č. 142/1947 Zb. vlastníctvo zabraných nehnuteľností prechádzalo na štát prevzatím (predpokladala už právna úprava pozemkovej reformy vykonaná zákonom č. 215/1919 Zb., č. 329/1920 Zb. a predpismi na nich nadväzujúcimi) a za rozhodujúce považoval posúdenie právneho významu poznámky zamýšľaného prevzatia v pozemkových knihách (či už sama osebe znamenala prechod vlastníctva na štát), pričom nielen judikatúra, ale aj právna veda bola toho názoru, že rozhodujúce je prevzatie totožné s vkladom vlastníckeho práva. Po účinnosti zákona č. 141/1950 Zb. (tzv. stredný občiansky zákonník) sa však už intabulácia pre vznik vlastníckeho práva nevyžadovala a prevzatie bolo to, čo zostalo. Ku vkladu vlastníckeho práva sa vyžadovala vkladná listina, ktorou v prípade prevzatia zabraných nehnuteľností štátom podľa predpisov o pozemkovej reforme bol výrok správneho úradu a po účinnosti uvedeného občianskeho zákonníka z predpokladov vzniku vlastníctva štátu k zabraným nehnuteľnostiam zostáva práve len úradné rozhodnutie (ministerstva poľnohospodárstva). Tvrdenie žalobkyne o vydržaní tiež neobstojí, pretože inštitút držby bol zavedený až návrhom z roku 1982 s tým, že hnutel'nú či nehnuteľnú vec mohol vydržať len občan (§ 135a zákona č. 131/1982 Zb.). Preto sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 27. októbra 2004 sp. zn. 4 Cdo 158/03 na dovolanie žalobkyne rozsudok krajského súdu z 30. júna 2003 a rozsudok okresného súdu z 20. mája 2002 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Uviedol, že z ustanovenia § 21 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že za štát pred súdom koná pracovník toho štátneho orgánu, ktorého sa vec týka, alebo poverený pracovník iného štátneho orgánu. Iba procesné úkony osoby vymedzenej v ustanovení § 21 ods. 2 sú úkonmi urobenými v mene štátu a za štát. Preto je nutné vzhľadom k predmetu konania určiť štátny orgán, o ktorého vec ide. Štátny podnik však nie je štátnym orgánom a nemá oprávnenie konať za štát, uvedený v ustanovení § 21 ods. 2 O. s. p. a ani iný právny predpis neoprávňuje štátny podnik konať v občianskom súdnom konaní za štát. Zásada oddelenia štátu a štátneho podniku je napokon uvedená v § 5 ods. 1, 2 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku. Preto je zřejmé, že

v danej veci L., š. p., nie je oprávnený konať za štát. Štátny podnik totiž nemá naliehavý právny záujem na určení, že štát je vlastníkom (§ 80 písm. c/ O. s. p.). Pokiaľ štátny podnik v konaní vystupuje za štát, nie je splnená podmienka konania, ktorou je právne relevantný prejav vôle žalobkyne alebo osoby, ktorej úkony sú na strane žalobkyne, smerujúce k začatiu konania. Nedostatok takéhoto prejavu vôle je neodstrániteľnou prekážkou konania. V prejednávanej veci s poukazom na predmet konania a dôvody žaloby bude nutné, aby bolo vyjasnené, kto má byť žalobcom alebo žalobcami a bude nutné zabezpečiť presné a správne označenie žalobcu alebo žalobcov postupom podľa ustanovenia § 43 O. s. p. Až potom bude možné vo veci rozhodovať. Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacie i prvostupňové bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ku ktorej musel prihliadať.

Okresný súd Humenné (v poradí tretím) rozsudkom zo 17. mája 2007 č. k. 11 C 2747/1999 – 392 (po pripustení zámeny účastníkov konania tak, že z konania vystupuje žalobkyňa Slovenská republika v zastúpení L., š. p., a na jeho miesto do konania vstupuje ako žalobkyňa Slovenská republika – v zastúpení Ministerstvo financií SR uznesením z 31.1.2007 – č.l. 360) žalobu zamietol, konanie o nariadenie predbežného opatrenia zastavil a žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 1 679 558 Sk k rukám právneho zástupcu a vo výške 392 146 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že novooznačená žalobkyňa nemôže byť v konaní aktívne legitimovaná, pretože v súlade s § 21 ods. 2 O. s. p. štát by mal zastupovať pracovník štátneho orgánu, ktorého sa vec týka alebo pracovník iného štátneho orgánu. Vzhľadom na predmet konania by to mal byť pracovník Ministerstva poľnohospodárstva SR. Existuje aj zákonná úprava, ktorá je vo vzťahu k § 21 ods. 2 O. s. p. v pomere špeciality, ide o ustanovenie § 34 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb., podľa ktorého štátna organizácia lesného hospodárstva vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastník nie je známy, zastupuje štát. V mene štátu nemôže ale vystupovať Ministerstvo financií SR. Napriek tomu sa zaoberal aj skutkovým stavom a právnym posúdením danej veci. Dospel k záveru, že ani na základe jedného z dôvodov, t. j. konfiškácie, poznámky zamýšľaného prevodu a vydržania, o ktoré žalobkyňa opierala svoju žalobu, sa štát nemohol stať vlastníkom predmetných nehnuteľností vzhľadom na uvedené skutočnosti. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Prešove (v poradí tretím rozhodnutím) rozsudkom z 25. januára 2008 sp. zn. 3 Co 141/2007 na odvolanie žalobkyne a Slovenskej republiky – L., š. p., rozsudok súdu

prvého stupňa vo veci samej a trovách konania potvrdil a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania 435 695 Sk k rukám právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolanie Slovenskej republiky – L., š. p., odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou (§ 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne o nerešpektovaní právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SR súdom prvého stupňa, pretože v čase jeho rozhodovania platilo ustanovenie § 21 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého za štát pred súdom koná pracovník toho štátneho orgánu, ktorého sa vec týka, alebo poverený pracovník iného štátneho orgánu. Po novele Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 273/2007 Z. z.) § 21 ods. 2 znie tak, že za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu, čo znamená v tomto znení zásah do posudzovania otázky, či ide o podmienku konania alebo otázku vecnej legitímácie. Kým znenie pred 1. 7. 2007 predpokladalo, že pred súdom koná zamestnanec štátneho orgánu, ktorého sa vec týka alebo poverený zamestnanec iného štátneho orgánu, bolo jasné, že ak konal niekto iný za štát, bol to nedostatok podmienky konania, ktorý bol odstrániteľný. V tomto prípade súd mohol vyzvať príslušný štátny orgán, aby nedostatok napravil a ak sa tak nestalo, mohol konanie zastaviť. Nová situácia je tu však v tom, že teraz koná za štát buď štátny orgán alebo právnická osoba. Nejde o zastúpenie (či poverenie) ako to bolo v pôvodnom znení, ale o subjekt samotný. Teraz už nemôže za štát vystupovať štátny orgán bez právnej subjektivity, kým pred novelou to teoreticky bolo možné. Subjektivita nemusí byť úplná, ale musí byť v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi. Preto nejde o otázku podmienky konania, ale o podmienku vecnej legitímácie, teda dôvodnosti žaloby samej. V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 21 ods. 2 O. s. p. poukázal na ustanovenie § 372o ods. 1, podľa ktorého ustanovenia tohto zákona sa použijú aj na konanie začaté pred 1. 7. 2007, ak nie je ďalej ustanovené inak. Právne účinky úkonov, ktoré nastali pred 1. 7. 2007 zostávajú zachované. Tým podľa jeho názoru obстоjí dôvod, ktorý súd prvého stupňa označil za hlavný dôvod pre zamietnutie žaloby, t. j. nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne. A ak by prvostupňový súd bol úplne rešpektoval názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, musel by konanie bez všetkého zastaviť, pretože z odôvodnenia jeho rozsudku možno jednoznačne vyvodit', že otázka nedostatku správneho označenia toho, kto vystupuje v mene štátu, je neodstrániteľnou podmienkou konania. Odvolací súd však so zreteľom na znenie novely § 21 ods. 2 O. s. p., ktoré ako aktuálny predpis musí aplikovať, nemohol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť s následným zastavením konania. Podľa názoru odvolacieho súdu už

ustanovením čl. I ods. 11 zákona č. 256/2001 Z. z. došlo k uzákoneniu špeciálnej spôsobilosti vystupovať v mene štátnej organizácie lesného hospodárstva, t. j. ešte predtým, než takéto ustanovenie podchytila aj novela O. s. p., ktorým sa mení a dopĺňa zákon SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov. Tým je podľa neho odpovedané aj na otázku žalobkyne špecifikovanú pred odvolacím súdom, t. j. ktorý orgán štátnej správy je oprávnený zastupovať Slovenskú republiku v konaní o určení vlastníckeho práva. Týmto subjektom je pôvodná žalobkyňa, ktorá ako správca nehnuteľností sa domáha určenia svojho vlastníckeho práva. I pri určitých pochybnostiach o možnosti odvodzovať toto oprávnenie z ustanovenia § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. treba zdôrazniť, že od účinnosti zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch, t. j. od 1. 9. 2005, vyplýva oprávnenie tohto subjektu konať za štát aj z ustanovenia § 50 ods. 6 uvedeného zákona, v zmysle ktorého správca lesného majetku vo vlastníctve štátu, najmä zabezpečuje ochranu takéhoto majetku a zastupuje štát ako vlastníka v konaní pred súdom. Pretože právnym prostriedkom ochrany práv vlastníka je aj žaloba o určenie vlastníckeho práva, podľa názoru odvolacieho súdu je správca lesného majetku oprávnený konať za štát aj v súdnych konaniach, predmetom ktorých je určenie vlastníctva k tomuto majetku, ak je vlastníctvo spochybňované v priebehu faktického výkonu správy takéhoto majetku, vykonávanej ako správa majetku vo vlastníctve štátu. Pretože po novele O. s. p. uskutočnenej zákonom č. 273/2007 Z. z. nie je už nedostatok zastupovania štátu neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ale nedostatkom vecnej legitímácie, je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne a z dôvodu procesnej legitímácie sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré bola žaloba zamietnutá (okrem nedostatku aktívnej legitímácie) nezaoberal. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu ako aj rozsudku okresného súdu podal na základe podnetu žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Žiadal ich zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že sa nemožno stotožniť s posúdením otázky aktívnej legitímácie na strane žalobcu súdmi nižších stupňov. Do občianskoprávných vzťahov vstupuje aj štát (§ 21 O. s. p.). Ak osobitný zákon neurčuje označenie tohto subjektu iným spôsobom, označuje sa ako účastník konania názvom Slovenská republika, a to s ďalším označením orgánu, ktorý za neho koná. Podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov Ministerstvo financií Slovenskej republiky zabezpečuje

tvorbu a uskutočňovanie politiky v oblastiach podľa odseku 1 vrátane rozpočtovania súhrnného schodku verejného rozpočtu, tvorby a realizácie štátneho rozpočtu, politiky finančného trhu vrátane ochrany spotrebiteľa pri poskytovaní finančných služieb a politiky spravovania majetku verejnej správy vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére. Zo znenia § 21 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že za štát pred súdom koná buď štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného zákona. Aktívnu legitimáciu pôvodného žalobcu odvolací súd nesprávne odvodzoval z ustanovenia § 34 ods. 14 veta za bodkočiarkou zákona č. 330/1991 Zb., resp. ustanovenia § 50 ods. 6 zákona č. 326/2005 Z.z. V zmysle oboch týchto zákonných ustanovení, právnická osoba, teda štátna organizácia lesného hospodárstva, resp. správca majetku vo vlastníctve štátu akým pôvodný žalobca nepochybne je, môže konať za štát len v prípadoch, ak ide o súdne konanie vo veci nehnuteľností, ktoré sú vo vlastníctve štátu, to znamená vo veciach, keď je existencia vlastníckeho práva štátu k nehnuteľnostiam nesporná a štát je ako vlastník sporných nehnuteľností zapísaný v katastri nehnuteľností. Z obsahu ustanovenia § 34 ods. 14 veta za bodkočiarkou zákona č. 330/1991 Zb. a z ustanovenia § 50 ods. 6 zákona č. 326/2005 Z.z. nemožno vyvodiť záver, že štátna organizácia lesného hospodárstva, resp. správca lesného majetku vo vlastníctve štátu má zákonné oprávnenie konať za štát v konaní o žalobe týkajúcej sa existencie vlastníckeho práva štátu v prípadoch, ak je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník iný subjekt ako štát. Takáto právnická osoba v takomto prípade nie je oprávnená konať za štát už aj preto, že takéto nehnuteľnosti nemá a ani nemôže mať v správe a na podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva štátu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve iných subjektov nemá ani naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c/ O.s.p. Naliehavý právny záujem na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva štátu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve iných subjektov môže mať iba štát, za ktorý koná pred súdom príslušný štátny orgán. Takýmto štátnym orgánom nemôže byť Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky, keďže v tomto spore nejde o vec súvisiacu s pozemkovými úpravami, ale je ním podľa § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 575/2001 Z.z. Ministerstvo financií Slovenskej republiky. Pokiaľ by teda súdy náležite a správne posúdili otázku aktívnej legitimácie na strane žalobcu, dospeli by k záveru, že žalobca v spore je aktívne legitimovaný a keďže krajský súd je viazaný dôvodmi ním podaného odvolania, musel by sa zaoberať aj tou časťou odvolania žalobcu, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Je preto podľa jeho názoru nepochybné, že rozhodnutia

súdov nižších stupňov sú postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O. s. p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 243e ods. 2 O. s. p. mimoriadne dovolanie možno podať len proti tomu výroku súdneho rozhodnutia, ktoré účastník konania, osoba dotknutá týmto rozhodnutím namieta.

Podľa ods. 3 tohto ustanovenia generálny prokurátor Slovenskej republiky nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 242 ods. 2 O.s.p.).

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že rozhodnutia súdov nižších stupňov sú postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.) spočívajúcej v nesprávnom posúdení otázky aktívnej legitímácie žalobcu.

Podľa § 21 ods. 2 O. s. p. (účinného od 1.7.2007) za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými právnymi predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného zákona.

Podľa § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991 Zb. Pozemkový fond za štát a neznámych vlastníkov koná pred súdom vo veciach nehnuteľností vo vlastníctve štátu uvedených v osobitnom predpise, podielov spoločnej nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu a poľnohospodárskych pozemkov, ktorých vlastník nie je známy, a to aj vtedy, ak vlastnícke právo štátu a neznámych vlastníkov je sporné, obdobne postupuje správca vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastník nie je známy.

Podľa § 50 ods. 6 zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch správca podľa odsekov 3 a 4 vykonáva práva vlastníka k lesnému majetku vo vlastníctve štátu, najmä zabezpečuje jeho ochranu a zastupuje vlastníka v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy. Vedie evidenciu lesného majetku vo vlastníctve štátu podľa osobitného predpisu.

Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodným žalobcom bol Slovenská republika – L., š.p., ako správca nehnuteľností, ku ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva. Tento podaním z 27.1.2005 (č.l. 308) doplnil žalobu o presné a správne označenie žalobcu Slovenská republika – Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky. Podaním doručeným súdu 10.7.2006 (č.l. 354) Ministerstvo financií Slovenskej republiky oznámilo, že v predmetnej veci s poukazom na predmet konania a dôvody žaloby bude za žalobcu Slovenskú republiku konať v zmysle § 21 ods. 2 O. s. p. Ministerstvo financií Slovenskej republiky. Uznesením z 31.1.2007 (č.l. 360), ktoré nadobudlo právoplatnosť 23.2.2007 súd prvého stupňa pripustil zmenu účastníkov konania na strane žalobcu tak, že z konania vystúpil žalobca Slovenská republika – L., š.p., a na jeho miesto do konania vstúpil ako žalobca Slovenská republika zastúpená Ministerstvom financií Slovenskej republiky.

Rozhodujúcou otázkou namietanou generálnym prokurátorom Slovenskej republiky bola otázka oprávnenia konať za štát v danej veci, t.j. vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Nemožno súhlasiť s právnym názorom generálneho prokurátora Slovenskej republiky, podľa ktorého je aktívne legitimovaným v danej veci (určenia vlastníckeho práva) žalobca. Dovolací súd sa stotožňuje s právnym záverom odvolacieho súdu, že týmto subjektom je pôvodný žalobca, ktorý sa ako správca nehnuteľností domáha určenia svojho vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. I pri určitých pochybnostiach o možnosti odvodzovať toto oprávnenie z citovaného ustanovenia § 34 ods. 14 zákona č. 330/1991, od účinnosti zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch (od 1.9.2005) vyplýva oprávnenie tohto subjektu konať

za štát aj z ustanovenia § 50 ods. 6 uvedeného zákona (správca lesného majetku vo vlastníctve štátu najmä zabezpečuje ochranu takéhoto majetku a zastupuje štát ako vlastníka v konaní pred súdom). Pretože právnym prostriedkom ochrany práv vlastníka je aj žaloba o určenie vlastníckeho práva, aj podľa názoru dovolacieho súdu (zhodne s odvolacím súdom) je správca lesného majetku oprávnený konať za štát aj v súdnych konaniach, predmetom ktorých je určenie vlastníctva k tomuto majetku, ak je vlastníctvo spochybňované v priebehu faktického výkonu správy takéhoto majetku, vykonávanej ako správa lesného majetku vo vlastníctve štátu.

Treba uviesť, že novelou Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenou zákonom č. 273/2007 Z.z. sa zmenilo znenie ustanovenia § 21 ods. 2 (za štát pred súdom koná pracovník toho štátneho orgánu, ktorého sa vec týka, alebo poverený pracovník iného štátneho orgánu), podľa ktorého za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu, čo znamená, že nejde o zastúpenie (či poverenie), ale o subjekt samotný konajúci za štát. Napokon špeciálnu spôsobilosť vystupovať v mene štátu štátnej organizácie lesného hospodárstva (ešte pred novelou O. s. p.) možno vyvodiť z ustanovenia čl. 1 ods. 11 zákona č. 256/2001 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, ako správne uzavrel odvolací súd.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktorý namietal nesprávne posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu oboma súdmi nižších stupňov, ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O. s. p.).

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., keď žalovanej žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2009

JUDr. Martin Vladik, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Kišacová